

Michael Swanwick

Pomalý život

(Slow Lifet)

„Byla to druhá kosmická éra. Gagarin, Shepard, Glenn a Armstrong už byli všichni po smrti. S psaním dějin byla řada na nás.“

Zápisky Lizzie O'Brienové

Dešťová kapka se začala utvářet devadesát kilometrů nad povrchem Titanu. Na počátku stálo nepatrné smítko tholinu, které se vznášelo ve studené dusíkaté atmosféře. Jedna molekula dikyanoacetyleny za druhou se srážela na jádře kapky tak dlouho, až vznikla ledová kroupa v mračnu tvořeném několika miliardami dalších.

Pouť mohla začít.

Trvalo téměř rok, než inkriminovaná kroupa ledu doputovala o pětadvacet kilometrů níž, kde už teplota poklesla natolik, že se na ní začal srážet etan. Potom se ale začala zvětšovat závratnou rychlostí.

A nesla se dolů.

Ve výšce čtyřiceti kilometrů uvízla na nějakou dobu v mračnu etanu. Tam rostla dál. Čas od času se srazila s nějakou jinou kapkou a zdvojnásobila svou velikost. Nakonec už byla tak velká, že ji mírné stratosférické vzdušné proudy nahoře neudržely.

Začala padat dolů.

Cestou na sebe nabírala metan a rychle se zvětšila natolik, že se řítla dolů volným pádem rychlostí téměř dva metry za vteřinu.

V sedmadvaceti kilometrech proletěla hustou vrstvou metanových mraků. Tam přibrala ještě další metan a padala dál.

Jak byl vzduch stále hustší, začala rychlost zase ztrácet a přitom se také vypařovat. Když se ve dvou a půl kilometrech vynořila z posledních potrháných mraků, mizela už tak rychle, že by se za normálních okolností na zem pravděpodobně vůbec nedostala.

Měla ale namířeno do rovníkové vysočiny, kde čněl do atmosféry ledový masiv až do výše pěti set metrů. Ve dvou metrech už líně pa-

dala novou rychlostí jednoho metru za vteřinu a od nárazu na povrch ji dělil jen okamžik.

Dvě ruce máchly dešťové kapce vstříc otevřeným igelitovým pytlíkem a chytily ji.

„A mám tě!“ zvolala Lizzie O’Brienová škodolibě.

Neprodyšně sáček uzavřela, podržela ho tak, aby byl v kameře na helmě vidět čárový kód v jeho rohu, a pak řekla: „Jedna kapka“. Potom sáček hodila do sběrného boxu.

Občas člověka nejvíce potěší právě maličkosti. Až Lizzie tu kapku odveze domů, někdo stráví jejím studiem třeba rok. A to byl jenom sáček 64 ve sběrném boxu č. 5. Lizzie bude na povrchu Titanu tak dlouho, že bude moci nasbírat tolik materiálu, že to celou planetologii postaví na hlavu. Celá se tetelila radostí už jen při té představě.

Lizzie zavřela víko boxu, začala poskakovat po ledě tvrdém jako žula, až louže cákaly na všechny strany, a dupala schválně do potůčků metanu, které se řinuly po svahu hory dolů. „Tak zpívat jako děšť.“ Rozhodila rukama a otočila se. „A tančit jako on...“

„Ehm... O’Brienová?“ ozval se Alan Greene z Clementu. „Nestalo se ti nic?“

„Pam-páám-pam-páám-páám-pam ... cosi ... milion.“

„Nech ji bejt,“ řekla Consuelo Hongová pobaveně. Byla dole na pláních, kde vařící se metan bublal přímo do vzduchu a kde byl na zemi hustý, mazlavý tholin. Prý to bylo, jako když se člověk brodí po kotníky v melase. „Copak nepoznáš vědeckou metodu?“

„Když to říkáš ty,“ řekl nejistě Alan. Trčel v Clementu, dohlížel na celou výpravu a taky sledoval síť. Práce to byla pohodlná - nemusel spát ve skafandru ani být o recyklované vodě a energetických tyčinkách - a pochyboval, že by ostatní věděli, jak ho to strašně nebaví.

„Co tam máme dál?“ zeptala se Lizzie.

„Hm... no, tak ještě pořád jsme nevypustili toho turbota. Jak to jde, Hongová?“

„Docela slušně. Za pár hodin bych měla být u toho moře.“

„Tak to byste si mohli dát s O’Brienovou sraz u modulu. O’Brienová, začni roztahovat balon a kontrolovat lana.“

„Rozumím.“

„A k tomu vám pustím dnešní vzkazy ze sítě.“

Lizzie zasténala a Consuelo si pohrdlivě odfrkla. Pozemní tým se podle regulí NAFTASA účastnil veškerého vysílání po síti. Oficiálně se nemohl dočkat, až se bude moci s veřejností o své zážitky podělit. Jenže přes VoiceWeb (Lizzie mu čistě interně říkala Analfanet) se k nim dostali lidi, kterým se nedostávalo intelektuálních schopností ani na to, aby se naučili zacházet s klávesnicí.

„Nezapomínejte, že jsme na otevřeném okruhu, takže všechno, co řeknete, půjde do mé odpovědi. Můžete se kdykoliv ozvat, budu jenom rád. Každá otázka a odpověď se ale vysílá najednou, takže když něco moc zvoráte, budeme to muset vzít celé znovu od začátku.“

„No jo, pořád,“ zabručela Consuelo.

„Vždyť už jsme to dělali,“ připomněla mu Lizzie.

„Tak jo. Tady máte první.“

„Ehm, zdravím, tady BladeNinja43. Zajímalo by mě, co tam dole chcete objevit.“

„To je vynikající dotaz,“ zalhal Alan. „A odpověď zní, že to nevíme. Je to výprava do dosud neprobádané oblasti a my tady provádíme takzvaný základní výzkum. Ten už v celé řadě případů přinesl mimořádný zisk. Ovšem tak daleko zatím neuvažujeme. Jen bychom tu rádi našli něco naprosto nečekaného.“

„Bože můj, ty v tom ale umíš chodit,“ poznamenala uznale Lizzie.

„To z toho ustříhnu,“ řekl vesele Alan. „Další.“

„Tady je Mary Schroederová ze Spojených států. Učím angličtinu na střední škole a ráda bych se za svoje žáky zeptala, jaké jste v jejich věku měli známky.“

Začal Alan. „Já musím přiznat, že jsem byl vzorný student. Ve druháku jsem v prvním pololetí dostal z chemie dvojku a nevěděl jsem, co mám dělat. Myslel jsem, že to je konec světa. Ale pak jsem přinesl pár referátů navíc, pořádně jsem zamakal a zase jsem to vytáhl na jedničku.“

„Mně šlo všechno kromě francouzské literatury,“ řekla Consuelo.

„Mě ze školy málem vyrazili!“ řekla Lizzie. „Nešlo mně vůbec nic. Jenže pak jsem se rozhodla, že budu kosmonautkou, a hned jsem měla jasno. Došlo mně, že stačí prostě dřít. No a tak jsem tady.“

„Paráda. Dík. Tady je třetí, od Marie Vasquezové.“

„Je na Titanu život?“

„Nejspíš ne. Je tady totiž pořádná zima 94° Kelvina je to stejné jako -179° Celsia nebo -290° Fahrenheita. Život ovšem přečká leccos. Vědci už ho našli v ledu na Antarktidě i ve vřící vodě u podmořských sopek. Proto se důkladně zaměříme hlavně na hlubiny toho etan-metanového moře. Pokud tady někde nějaký život je, najdeme ho tam.“

„Z chemické stránky jsou zde podmínky podobné jako na Zemi v době, když na ní vznikl život,“ řekla Consuelo. „Navíc se domníváme, že tady takové podmínky jsou už čtyři a půl miliardy let. Pro organického chemika, jako jsem já, to je ta nejlepší hračka ve vesmíru. Problém je ale v těch nízkých teplotách. Chemické reakce, které by u nás doma trvaly chvíli, by tady trvaly několik tisíc let. Představit si, že by se tady vyvinul život i za tak nepříznivých podmínek, dá celkem práci.“

„Musel by to být nějaký pomalý život,“ řekla Lizzie zadumaně. „Něco, co by žilo vegetativně. Mohutněji než impéria a pomaleji. Dospívání by trvalo celé miliony let. Jediná myšlenka třeba několik set let...“

„Děkuju za tuto, ehm, odvážnou teorii!“ řekl rychle Alan. Jejich nadřízení v NAFTASA neměli spekulace moc rádi. Bylo to z jejich pohledu stejně neprofesionální jako dělat ze sebe zbytečně hrdiny. „Další otázka je od Dannyho z Toronta.“

„Hele, já ti fakt závidím, že jseš tam v tý mrňavý lodi s těma dvěma sexy kostma.“

Alan se tiše zasmál. „Ano, slečny Hongová a O’Brienová jsou rozhodně atraktivní. Máme tady ovšem tolik práce, že věřte nebo ne, na sex tu nikdo myšlenky nemá. A v současné době jsem navíc já na Clementu a ony obě dole na Titanu v atmosféře o 60 % hustší, než je na Zemi, a mají na sobě těžké skafandry. Takže i kdyby mě posedly nějaké nepatřičné choutky, nemohli bychom -“

„Hele, Alane,“ řekla Lizzie. „Řekni mně něco.“

„Ano?“

„Co máš na sobě?“

„Ehm... přepínám na soukromý kanál.“

„Já jdu taky,“ řekla Consuelo.

Lizzie dospěla k názoru, že nejlepší způsob, jak se na Titanu pohybovat, je v balonu. Člověk se nechával nést mírným vánkem a všude kolem bylo ticho. A ten výhled!

Mezi lidmi se hodně mluvilo o „špatně průhledné oranžové atmosféře“ Titanu, ale na tu si oči za chvíli zvykly. A když si potom člověk ještě na hledí zesílil jas, hned se ty bílé ledové hory přímo rozzářily! Proudly metanu vyryly do kopců tajemné znaky. Tam, kde začínal tholin, potom bílá přecházela v bohatou paletu různých odstínů oranžové, červené a žluté. Děla se tam toho spousta - víc, než by toho odhalila za sto takových návštěv.

Roviny vypadaly na první pohled fádňěji, ale něco do sebe měly také. Jistě, atmosféra byla tak hustá, že se díky lomu světla obzor jakoby stácel na obou stranách nahoru. Na to se ale dalo zvyknout. Černé víry a tajemné červené křivky neznámých procesů na pevnině pod nimi se okoukat ani nemohly.

Na obzoru uviděla tmavý pruh úzkého moře. Pokud to vůbec moře bylo. Větší bylo i jezero Erie, ale propagátoři projektu doma tvrdili, že vzhledem k tomu, že je Titan mnohem menší než Země, představuje toto jezero pro zdejší podmínky moře. Lizzie sice byla jiného názoru, ale uměla držet jazyk za zuby, když to bylo potřeba.

Consuelo už byla u moře. Lizzie přepnula hledí na živé vysílání. Nejvyšší čas podívat se, co je nového.

„Tak už jsem konečně tady,“ řekla Consuelo. Shodila rybu zabalenou v igelitovém obalu z ramene na zem. „Pět kilometrů se nezdá tak moc, když člověk sestupuje z oběžné dráhy - to je tak akorát na to, aby se tam vešla odchylka a modul neskončil v moři. Když se to ale musí šlapat pěšky, tím mazlavým, lepkavým tholinem... tak je to pořádná dálka.“

„Consuelo, můžeš nám popsat, jak to tam vypadá?“ zeptal se Alan.

„Jdu po pláži. Ted' jsem zrovna na kraji moře.“ Klekla si a namočila do něj ruku. „Má stejnou konzistenci jako Slushy. To znáte? Spousta drceného ledu napůl rozpuštěného v kelímku se sirupem s různými příchutěma. Tohleto je skoro určitě směs metanu a amoniaku; víc toho zjistíme, až vezmeme vzorek do laboratoře. Ale už teď

se to dá z lečého poznat. Třeba z toho, že mně to rozpouští tholin na rukavici.“ Postavila se.

„Můžeš nějak popsat tu pláž?“

„Jo. Je bílá. Granulovitá. Do těch granulí se dá kopat. Stoprocentně ledový kroupy. Mám napřed odebrat vzorky, nebo vypustit rybu?“

„Vypustit rybu,“ řekla Lizzie skoro zároveň s Alanem, který řekl: „To je na tobě.“

„Tak jo.“ Consuelo si opatrně opláchla obě rukavice v moři, potom sevřela v prstech zip obalu a zatáhla. Igelit se rozdělil na poloviny. Nejistě se nad rybou rozkročila, zvedla ji za dva držáky po stranách a vstoupila s ní do tmavé břečky.

„Tak, teď stojím v moři. Je mně po kotníky. Teď po kolena. Už jsem asi dost hluboko.“

Položila rybu do vody. „Zapínám ji.“

Turbot Mitsubishi sebou zavrtěl jako živý. Jedním plynulým pohybem vyrazil kupředu, ponořil se pod hladinu a byl pryč.

Lizzie přepnula na jeho kameru.

Turbotovi se kolem infračervených očí hnala černá kapalina. Plaval rovně od břehu pryč a neviděl nic kromě kousíčků parafinu, ledu a dalších částic, které se vynořovaly ze tmy před ním a mizely ve víru za ním. Sto metrů od břehu vyslal ke dnu radarový puls, počkal, až se odrazí, a pak za ním vyrazil do hlubin.

Lizzie, která se zatím mírně pohupovala na lanech balonu, zívla.

Výkvět japonské kybernetiky odebral nepatrný vzorek čpavkové vody, prohnal ho šikovnou interní laboratoří a vyvrhl za sebe odpadní produkty. „Jsme ve dvaceti metrech,“ řekla Consuelo. „Měli bychom odebrat druhý vzorek.“

Turbotovi vybavení umožňovalo provést na místě okamžitě několik set analýz. Permanentních vzorků, se kterými se mohl vrátit, bylo jenom dvacet. První uždibl z břečky na hladině. Teď se převrátil na záda a zhltl pět gramů úžasně nečisté mořské tekutiny. Pro Lizzie to byla věda přímo úchvatná. Jistě, nic dramatického, ale rozhodně to bylo zajímavé.

Zívla znovu.

„O'Brienová?“ zeptal se Alan, „jak je to dlouho, co jsi naposledy spala?“

„Já? Hm... dvacet hodin? O mě se neboj, já jsem v pohodě.“

„Běž se vyspat. To je rozkaz.“

„Ale -“

„Okamžitě.“

Naštěstí se dalo ve skafandru pohodlně spát. Byl k tomu i navržený.

Nejdříve vytáhla dovnitř paže z rukávů. Potom vtáhla ještě nohy, přitáhla si je k bradě a objala je rukama. „Dobrou, lidi,“ řekla.

„Buenas noches, querida,“ řekla Consuelo, „que tengas lindos sueños.“

„Hezky se vyspi, kosmonautko.“

Když zavřela oči, obestřela ji černočerná tma. Černo... černá. V ní se převalovala prchavá světélka a vytvářela obrysy, jenže když se na ně zkusila podívat, zase zmizely. Byla plachá jako rybky, linula se z nich tlumená záře, jednu chvíli tam ta světélka byla, a vzápětí už byla pryč.

Hlavou jí blesklo hejno drobounek myšlenek se stříbrnými šupinami, a v tu ránu zase bylo totam.

Hluboce a tiše, pomaleji než zvuk, se rozezněl jakýsi zvon: Zvon ve věži zatopeného města trpělivě odbíjel půlnoc. Začínala se orientovat. Země byla zřejmě dole. Rostly tam květiny, skryté před jejím zrakem. Pokud tady bylo někde nějaké nebe, bylo nejspíš nahoře. Na něm se vznášely květiny také.

Hluboko v podvodním městě ucítila poklidnou přítomnost jakési obrovské bytosti. Myslí se jí mihlo hejno neznámých vjemů, a potom...

„Ty jsi já?“ zeptal se tichý hlas.

„Ne,“ řekla opatrně. „Myslím, že nejsem.“

Nesmírný úžas. „Ty myslíš, že nejsi já?“

„Ano. Aspoň teda myslím.“

„Proč?“

Na to ji nenapadala žádná rozumná reakce, takže se vrátila zase na začátek rozhovoru a absolvovala ho znovu. Snažila se přitom dospět k nějakému jinému konci. Došla ale jenom znovu k tomu „Proč?“

„Já nevím proč,“ řekla.

„Proč ne?“

„To nevím.“

Stejný sen se jí zdál pořád dokola.

Když se probudila, znovu přšlo. Tentokrát mrholil čistý metan ze spodní vrstvy mraků v patnáctikilometrové výšce. Tato mračna (teoreticky) tvořily metanové srážky z vlhkého vzduchu nad mořem. Ty dopadaly na svahy hor a smývaly z nich tholin. Byl to ten stejný metan, který omílal a tvaroval led a vyrýval v něm strouhy a jeskyně.

Na Titanu existovalo víc druhů deště než kdekoli jinde ve sluneční soustavě.

Zatímco Lizzie spala, připlížilo se moře o něco blíž. Ted' se kroutilo na obzoru jako obrovský tmavý úsměv. Už byl málem nejvyšší čas zahájit sestup. Začala procházet lanoví a přitom zapnula telemetrii, aby se podívala, co dělají ostatní.

Roboturbot ještě pořád kroužil mořem směrem dolů a hledal dno. Consuelo už se brodila tholinem zpátky po původní pětikilometrové trase k přistávacímu modulu jménem Harry Stubbs a Alan odpovídal na další várku vzkazů.

„Modelos de la evolución de Titanes indican que la luna formó de una nube circumplanetaria rica en amoníaco y metano, la cual al condensarse dio forma a Saturno así como a otros satélites. Bajo estas condiciones en-“

„Ehm... lidi?“

Alan zmlkl. „Ksakru, O'Brienová, teď budu muset začít úplně od začátku.“

„Vítám tě mezi živýma,“ řekla Consuelo. „Koukni se na výsledky té roboryby. Spousta lineárních polymerů, divný frakce ... hromada zajímavějších věcí.“

„Lidi?“

Tentokrát Alan tón jejího hlasu zaznamenal. „Co se děje, O'Brienová?“

„Asi se mi zaseklo ovládání.“

Lizzie předtím ani ve snu nenapadlo, že by se u nějaké pohromy mohla tak nadřít. Napřed se několik hodin vybavovala s inženýry NAFTASA. Jak je na tom lano č. 14? Zkuste zatáhnout za lano č. 8. Jak vypadají poutka? Šlo to pomalu, protože se jednotlivé vzkazy dostávaly na Zem a zpátky s určitým zpožděním. Alan si ještě k tomu

usmyslel, že do toho ticha bude pouštět vzkazy z VoiceWebu. O jejích problémech se během několika minut dozvěděli lidé na celé Zemi a každý nezaměstnatelný zoufalec na planetě musel přijít s nějakým návrhem.

„Tady Thezgemoth337. Kdybyste podle mě měla nějakou pistoli a ten balon prostřelila, tak by se třeba vyfoukl a vy byste se dostala dolů.“

„Žádnou pistoli nemám, kdybych ten balon prostřelila, tak by se nevyfoukl, ale roztrhl, jsem 800 metrů nad zemí a pode mnou je moře a já jsem ve skafandru, ve kterém se nedá plavat. Další.“

„Kdybyste měla nějakou pořádnou kudlu -“

„Tak dost! Prokristapána, Greene, to tam nic lepšího nemáš? Už se ti ozvali z organický chemie?“

„Zrovna mi sem přišel předběžný rozbor,“ řekl Alan. „Domnívají se - a to obcháším spoustu omáčky - že ten děšť, co na tebe sprchl, nebyl čistý metan.“

„Nekecej, fakt?“

„Došli k názoru, že to bude tou bílou usazeninou, co jsi našla na těch poutkách a na lanech. Nemůžou se sice shodnout na tom, co to je, ale podle nich to nejspíš nějak zreagovalo s materiálem toho balonu a zablokovalo to trhací pás.“

„Já jsem myslela, že to tady má být dost inertní.“

„Taky je. Jenže ten tvůj balon nadnáší teplo z tvého skafandru. Vzduch v něm má teplotu několik stupňů nad bodem tání ledu. To je tady na Titanu něco jako vysoká pec. Taková energie už spouští spoustu zajímavých reakcí. Taháš za to lano od ventilu?“

„Tahám pořád. Když mě začne bolet ruka, začnu tahat druhou.“

„Hodná holka. Už musíš být unavená, já vím.“

„Tak se na chvilku vykašli na ty vzkazy,“ navrhla Consuelo, „a podívej se na výsledky z tý roboryby. Je tam pár dost zajímavých věcí.“

Tak se Lizzie podívala. To ji na chvíli rozptýlilo, přesně jak doufali. Bylo tam mnohem víc etanu a propanu, než kolik předpokládaly jejich modely, a překvapivě méně metanu. Takové chemické složení rozhodně nečekala. Vyznala se v chemii dost na to, aby si pár důsledků těchto dat odvodila, ale ne zase natolik, aby si je dala dohro-

mady všechny. Dál tahala za lana v pořadí, které jí poslali z Toronta, a přitom listovala tabulkou uhlovodíků rozpuštěných v jezeře.

Rozpuštěná látka

Etin
Propin
1,3-Butadien
Oxid uhličitý
Metannitril

Molární zlomky

$4,0 \times 10^{-4}$
 $4,4 \times 10^{-5}$
 $7,7 \times 10^{-7}$
 $0,1 \times 10^{-5}$
 $5,7 \times 10^{-6}$

Po chvíli ji ale marné snažení spolu s faktem, že ji proudy nesou stále dál a dál nad pustou hladinu moře, začínalo zmáhat. Sloupce čísel napřed ztratily význam, a potom je přestala vnímat úplně.

Propannitril
Propennitril
Propinnitril

6.0×10^{-5}
 9.9×10^{-6}
 5.3×10^{-6}

Aniž by si to uvědomovala, usnula.

Byla v jakési neosvětlené budově a stoupala po jednom schodišti za druhým. Spolu s ní stoupali nahoru další lidé. Šli mlčky a ona se v běhu prodírala mezi nimi.

Byla jí čím dál větší zima.

Nejasně si vzpomínala, že předtím byla dole. Bylo tam horko jako v peci. Tady bylo mnohem chladněji. Skoro až zima. S každým krokem se ochladilo o trošku víc. Začala zpomalovat. Teď už jí byla rozhodně zima. Až jí to vadilo. Bolely ji svaly na nohou. Vzduch kolem ní navíc jako by houstl. Teď už se mohla stěžít hýbat.

Uvědomovala si, že to je přirozený důsledek toho, že se vzdaluje od toho zdroje tepla. Čím byla výš, tím méně tepla kolem ní bylo a s ním i méně energie, kterou by mohla proměnit v pohyb. Všechno jí to do sebe tak nějak dokonale zapadalo.

Schod. Pauza

Schod. Ještě delší pauza.

Stop.

Lidé kolem se také pomalu zastavili. Ucítla vánek chladnější než led a aniž by ji to překvapilo, věděla, že došla až na konec schodů a že teď stojí na střeše budovy. Venku byla stejná tma jako uvnitř. Po-
dívala se nahoru a neviděla nic.

„Obzor. Něco nepochopitelného,“ zašeptal kdosi vedle ní.

„Stačí si na něj zvyknout,“ odpověděla.

„Nahoru a dolů - to je hierarchie?“

„Nemusí.“

„Pohyb. Úžasná věc.“

„Nám se líbí.“

„Takže jsi já?“

„Ne. Aspoň teda myslím, že ne.“

„Proč?“

Snažila se na tuto otázku ze všech sil najít odpověď, když vtom kdosi zalapal po dechu. Vysoko na pustém nebi bez hvězd se rozzářilo světlo. Davem kolem ní se prohnal nevyčtený strach. Světlo sílilo. A sílilo ještě víc. Cítla, jak z něj sálá teplo, sice mírné, ale znatelné, jako zvěst o slunci kdesi v dálce. Všichni kolem byli zkamenělí hrůzou. Ještě děsivější než světlo tam, kde světlo být nemohlo, bylo to teplo. To tu prostě být nemohlo. A přesto tu bylo.

Spolu s ostatními čekala a vyhlížela... něco. Nevěděla co. Světlo pomalu plulo po nebi. Bylo malé, ostré a ošklivé.

Potom se rozječelo.

Probudila se.

„Pane jo,“ řekla. „Zrovna se mně zdálo něco fakt divnýho.“

„Jo?“ řekl nezúčastněně Alan.

„Jo. Na nebi bylo jakýsi světlo. Něco jako atomová bomba nebo tak. Teda jako atomová bomba to nevypadalo, ale šel z toho stejnej strach. Všichni na to zírali. Nemohli jsme se ani hnout. A potom...“ Zavrtěla hlavou. „Už nevím. Promiň. Bylo to hrozně zvláštní. Nedo-
kážu to popsat.“

„To neva,“ řekla vesele Consuelo. „Z toho moře máme úžasný vý-
sledky. Frakcionální polymery, uhlovodíky s dlouhým řetězcem...
paráda. Měla bys fakt zkusit zůstat vzhůru, ať z toho taky něco máš.“

Lizzie se už mezitím probírala úplně a neměla z toho nijak velkou radost. „Předpokládám, že to znamená, že ještě nikdo nevymyslel, jak bych se mohla dostat dolů.“

„Ehm... jak to myslíš?“

„Protože kdyby jo, tak bys asi nebyla tak nadšená, krucifix!“

„Někdo nám tady vstal z postele levou nohou,“ řekl Alan. „Nezapomínej, prosím tě, že určitá slova na veřejnosti nemáme používat.“

„Promiň,“ řekla Consuelo. „Já jsem ji chtěla akorát -“

„- přivýst na jiný myšlenky. Fajn. Však co. Můžu spolupracovat.“ Lizzie se sebrala. „Takže jste našli... co? Život?“

„Pořád vám říkám, že na takový závěry je ještě pořád moc brzo. Zatím máme jenom pár dost zajímavých výsledků.“

„Tak už jí to řekni,“ pobídl ji Alan.

„Tak se podrž. Máme tady opravdovej oceán. Ne jenom to prťavý jezero osmdesát na tři sta kilometrů, kterému jsme říkali moře, ale opravdovej oceán! Sonar ukazuje, že je nahoře vidět jenom evaporační jezero na třicet kilometrů tlustý vrstvě ledu. Opravdovej oceán začíná až pod ním a je dvě stě kilometrů hlubokej.“

„Prokristapána.“ Lizzie se zarazila. „Teda chci říct prokrindapána A dostaneme se tam nějak s tou roborybou?“

„A jak myslíš, že jsme dostali tu hloubku? Teď tam zrovna plave dolů. Přesně uprostřed toho moře, co je vidět nahoře, je totiž komín. Tím se doplňuje ta kapalina nahoře. A přímo pod tou dírou je hádej co - sopečný jícny!“

„Takže to znamená...?“

„Jestli řekneš ještě jednou to slovo na ‘ž’,“ řekla Consuelo, „tak si mě nepřej.“

Lizzie se zazubila. Tohle byla ta Consuelo Hongová, kterou znala. „A co ty hydrosférický data? Já jsem myslela, že je tady tak malá perturbace, že tady bejt oceán prostě nemůže.“

„No, v Torontu si myslí, že...“

Zpočátku Lizzie názory planetologů v Torontu zvládala sledovat bez problémů. Potom už to začalo být o něco těžší. Pak už ji to zmohlo příliš. Jak tak klouzala do náruče spánku, stačila si ještě tak-tak uvědomit, že by takhle pořád usínat neměla. Neměla by být takhle unavená. Neměla by...

Znovu se ocitla v tom městě pod vodou. Pořád ještě nic neviděla, ale věděla, že to je město, protože slyšela, jak nějací výtržníci rozbíjejí výkladní skříně. Jejich hlasy se složily dohromady ve vyjící jekot a potom přešly v tlumenou směsici rozhořčených hlasů, jako kdyby se do ulic rozlil ničivý příboj. Začala couvat pryč.

Kdosi jí promluvil do ucha.

„Proč jsi nám to udělala?“

„Já jsem vám nic neudělala.“

„Prozradila jsi nám to.“

„Co jsem vám prozradila?“

„Řekla jsi nám, že nejsi my.“

„Taký nejsem.“

„To jsi nám říkat neměla.“

„To jsem vám měla lhát?“

Zděšený zmatek. „Klam. Děsivá myšlenka.“

Hluk ničených věcí sílil. Kdosi rozbíjel sekerou dveře. Výbuchy. Rozbíjené sklo. Zaslechla divoký smích. Výkřiky. „Musíme odsud pryč.“

„Proč jste poslali toho posla?“

„Jakýho posla?“

„Tu hvězdu! Tu hvězdu! Tu hvězdu!“

„Kterou hvězdu?“

„Ony jsou dvě?“

„Hvězd jsou celé miliardy.“

„Dost! Prosím! To stačí! Už ne!“

Byla vzhůru.

„Haló? Ano, já sice respektuji fakt, že je ta slečna ve velkém nebezpečí, ale opravdu si myslím, že by neměla brát jméno Boží nadarmo.“

„Greene,“ řekla Lizzie, „to to fakt musíme poslouchat?“

„No, když vezmeme v úvahu, kolik miliard dolarů z rozpočtu stálo dostat nás sem... tak ano. Musíme. Napadá mě dokonce i pár záložních astronautů, kteří by řekli, že pár pozitivních odpovědí na dotazy ze sítě zase nic tak hrozného není.“

„Ale houby.“

„Přepínám na soukromý kanál,“ prohlásil Alan klidně. Šum v pozadí se nepatrně změnil. Bylo to takové slabé praskání, které se ztratilo, jakmile se na ně zkusila soustředit. Ovládaným, ale podrážděným hlasem Alan řekl: „O’Brienová, co to s tebou sakra je?“

„Hele, já se omlouvám, mě to fakt mrzí, jen mě tady něco rozhodilo. Jak dlouho jsem byla mimo? Kde je Consuelo? Řeknu to slovo na ‘ž’. A taky to na ‘i’. Máme tady život. Inteligentní život!“

„Pár hodin. Consuelo spí. O’Brienová, říkám to nerad, ale přijde mi, že neuvažuješ zrovna dvakrát racionálně.“

„Mám k tomu taky dobřej důvod. Je to sice trochu divný a ze začátku ti to nebude připadat tak úplně logický, ale... zdálo se mi pár snů, který na sebe navazovaly. Podle mě mají nějaký význam. Já ti je povykládám, jo?“

Povykládala. Trvalo to dlouho.

Když skončila, bylo dlouho ticho. Potom se Alan konečně ozval: „Lizzie, myslí. Proč by s tebou něco takového komunikovalo ve snu? Copak to dává nějaký smysl?“

„Protože to jinak asi komunikovat neumí. Tak to asi komunikuje i mezi sebou. Nepohybuje se to - představa pohybu je tomu naprosto cizí - a neuvědomovalo si to ani to, že jednotlivý jeho části můžou existovat samostatně. Přijde mi to jako nějaký vysílání. Jako nějaká bezdrátová síť.“

„Víš, jak máš ve skafandru tu lékárníčku? Tak tu si teď otevři. Nahmatej tam lahvičku s číslem dvacet sedm, ano?“

„Alane, já žádný antipsychotika nepotřebuju!“

„Já neříkám, že potřebuješ. Ale nebude ti líp, když budeš vědět, že je v sobě máš?“ To byl Alan jako vyšitý. Jako když máslo ukrájuje. „Nepřijde ti, že ti to všechno pak budeme moct víc věřit?“

„Tak fajn!“ Vtáhla jednu ruku do skafandru, nahmatala lékárníčku, vytáhla pilulku, všechny kroky provedla podle předpisů, čtyřikrát zkontrolovala Braillovým písmem vyražený kód, než si ji dala do pusy, a ještě jednou (kód byl i na každé pilulce) předtím, než ji spolkla. „Teď už mě budeš poslouchat? Já to myslím smrtelně vážně.“ Zívla. „Fakt si myslím, že...“ Zívla znovu. „Že...“

„Kruci...“

A znovu do té průrvy, přátelé, řekla si a ponořila se hluboko do toho moře tmy. Tentokrát si ale připadala, jako by to měla všechno pod kontrolou. Město bylo pod vodou, protože se nacházelo na dně oceánu, kam nedopadalo žádné světlo. Bylo plné života a žilo z tepla sopky. Proto se řídilo vertikálně uspořádanými hodnotami. Co bylo nahoru, to bylo studenější, pomalejší a bylo tam méně života. Dolů bylo všechno teplejší, rychlejší a bylo tam víc myšlenek. Město/bytost byla kolektivní forma života, něco jako portugalská galéra nebo síť hustě propletená hypertextovými odkazy. Mezi jednotlivými svými částmi komunikovalo prostřednictvím jakési formy elektromagnetického záření. Něco jako mentální rádio. S ní komunikovalo stejně.

„Už vám asi rozumím.“

„Nerozuměj - utíkej!“

Kdosi ji netrpělivě uchopil za loket a utíkal s ní pryč. Utíkala pořád rychleji a rychleji. Neviděla vůbec nic. Jako kdyby běžela o půlnoci temnou chodbou sto kilometrů pod zemí. Pod nohama jí křupalo sklo. Půda byla nerovná, takže občas zakopla. Její neviditelný společník ji ale pokaždé zase vytáhl nahoru.

„Proč jsi tak pomalá?“

„Nevěděla jsem, že jsem pomalá.“

„To tedy jsi.“

„Proč utíkáme?“

„Protože nás někdo honí.“ Znenadání zatočili do postranní chodby a prodírali se troskami. Kvílely tam sirény. Věci se hroutily. Davy se valily.

„No, tak s tím pohybem jste to vzali rozhodně z gruntu.“

Netrpělivě. „To je jenom metafora. Nemyslíš si snad, že to je opravdové město, nebo ano? Proč tak pomalu chápeš? Proč se s tebou tak špatně komunikuje? Proč jsi tak pomalá?“

„Nevěděla jsem, že jsem pomalá.“

Nezměrná ironie. „To tedy jsi.“

„Můžu něco udělat?“

„Utíkat!“

Výskání a smích. Lizzie si je napřed spletla se zvuky ničení ve svém snu. Potom si uvědomila, že ty hlasy patří Alanovi a Consuelo. „Jak dlouho jsem spala?“

„Ty jsi spala?“

„Maximálně minutu, možná dvě,“ řekl Alan. „To není důležité. Podívej se na ty záběry, co máme z roboryby.“

Consuelo obrázek poslala Lizzie.

Ta zalapala po dechu. „No teda!“

Bylo to nádherné. Stejně jako evropské katedrály, ale přitom to byla navíc na první pohled organická stavba. Byla vysoká a štíhlá a propletená sítí vzpěr a kanálků a naprosto okouzlující. Rostla nad sopečným jícnem a u základů měla otvory, kterými mořská voda proudila dovnitř a potom stoupala spolu s teplem vzhůru. Občas vedl nějaký kanál ven, a potom se zase stočil zpátky do těla stavby. Celá stavba se tyčila do zdánlivě nemožné výšky (stála ovšem samozřejmě pod vodou a navíc na planetě s nízkou gravitací), a vypadala jako spousta složitě seskládaných trubek připomínajících varhany někde v kostele nebo možná jako láskyplně propletení hlubokomořští červi.

Měla ony elegantní tvary, kterými se mohl pochlubit jen živý organismus.

„Fajn,“ řekla Lizzie. „Consuelo. Teď už musíš uznat, že -“

„Zatím připustím maximálně složité prebiotické chemické procesy. S dalším si budeme muset počkat na podrobnější výsledky.“ I když ale její slova zněla opatrně, bylo v jejím hlase slyšet vítězství. Bylo z něj zřejmé, že už teď mohla spokojeně zemřít coby spokojená xenochemička.

Alan ve stejné povznesené náladě řekl: „A podívej se, co se stane, když přidám ostrost.“

Stavba změnila barvu z šedé na tlumenou duhovou škálu pastelových odstínů, růžová přetekla do korálově růžovožluté a žlutá barva východu slunce zase do ledové modři. Byla to nádhera.

„No teda...“ Lizzie na chvíli připadlo bezvýznamné i dýchání. Teď relativně bezvýznamné.

S těmito myšlenkami znovu upadla do spánku. A zřítěla se do tmy a do hlasitého lomozu své mysli.

Bylo to hotové peklo. Město bylo pryč a místo něj tu byla jen změt hluku: bušení kladiv, kovový rachot a nenadálé rány. Udělala krok dopředu a vrazila do ocelové podpěry. Zapotácela se a ucouvla a narazila do další. Někde opodál se rozběhl motor, zaklesla se do sebe obrovská ozubená kola a začala brousit cosi, co vydávalo kovový jekot. Země se jí třásla pod nohama. Lizzie usoudila, že bude nejlepší zůstat stát na místě.

Povědomý pocit něčí přítomnosti, prosycený zoufalstvím. „Proč jsi mi to udělala?“

„Co jsem udělala?“

„Bývalo jsem všechno.“

Nedaleko cosi začalo bušit jako sbíječka. Rozbolela ji z toho hlava. Musela křičet, aby ji přes ty rány bylo vůbec slyšet. „Něco ale přece ještě pořád jsi!“

Potichu. „Nejsem nic.“

„To... není pravda! Jsi... tady! Existuješ! To přece... něco je!“

Nekonečný smutek. „Falešná útěcha. Tak bezvýznamné...“

Znovu se probudila

Consuelo zrovna něco říkala. „... nebude líbit.“

„Podle odborníků na duševní zdraví to je nejlepší možné řešení.“

„Ale prosím tě!“

Alan byl asi nejupjatější člověk, jakého Lizzie znala. Consuelo zase byla určitě největší flegmatik. Pokud se do sebe takhle pustili, museli už být oba hodně v ráži. „Ehm... haló?“ řekla Lizzie. „Já už nespím.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Podobné ticho vždycky zavládlo mezi jejími rodiči, když se Lizzie nečekaně objevila zrovna ve chvíli, když se hádali. Potom Consuelo trochu moc vesele řekla: „Nazdar, to je fajn, že už jseš vzhůru,“ a Alan řekl: „V NAFTAASA sehnali nějakou paní, která si s tebou má promluvit. Počkej. Někde jsem ti tady připravil záznam jejího úvodního vysílání.“

Ozval se ženský hlas. „Tady dr. Alma Rosenblumová. Řekněte mi, prosím vás, jak vám je, Elizabeth. Chápu, že vzhledem k časové prodlevě mezi Zemí a Titanem to bude rozhovor ze začátku trochu zvláštní, ale my už to spolu určitě nějak zvládneme.“

„Co to je za kecy?“ obořila se na ně Lizzie. „Co je to za ženskou?“

„V NAFTASA si mysleli, že by ti mohlo pomoci, kdybys-“

„To je posttraumatickej psycholog, že jo?“

„Technicky vzato to je terapeut téhle výpravy,“ řekl Alan.

„Hele, já vám na nějakej procítěnej Newage -“ záměrně vyslovila slovo „newage“ tak, aby se rýmovalo se slovem „sewage“, „kašlu. A vůbec, co ten spěch? Ještě jste mě snad neodepsali, nebo jo?“

„No...“

„Spala jsi několik hodin,“ řekla Consuelo. „A my jsme se zatím trochu podívali na povětrnostní podmínky. Asi bysme ti to měli ukázat.“

Poslala údaje Lizzie do skafandru a Lizzie si je pustila na hledí. Primitivní simulace překryla jezero pod ní teplotami kapaliny. Kapalina byla sice jen o pár stupňů teplejší než vzduch nad ní, ale i to stačilo, aby uprostřed nad jezerem vznikl silný stoupající vzdušný proud. Jeho směr znázorňovaly malé modré šipky a všechny dílčí proudy dohromady vytvářely vzdušnou spirálu, která se nad hladinou tyčila do více než dvoukilometrové výšky a teprve potom se rozlévala na západ.

Další vrstva simulace umístila nad jezero do výšky 800 metrů malinkatý blikající bod. Ten představoval ji. Směr její předpokládané dráhy ukazovaly zase malé červené šipky.

Podle něj měla kroužit nad jezerem zhruba věčně. Balon měla konstruovaný tak, že se nemohla dostat do výšky, ve které by ji vítr odnesl zpátky nad pevninu. Skafandr zase nebyl stavěný na to, aby ji udržel na hladině. I kdyby se jí podařilo klesnout nějakou rozumnou rychlostí dolů, šla by jako sekera ke dnu. Neutopila by se. Jenže by se nedostala ani na břeh.

Což znamenalo, že umře.

Lizzie se do očí nahrnuly slzy. Začala mrkat, aby je vypudila, a přitom byla dopálená jak na tu potupu, že brečí, tak i na představu, jak hloupá smrt ji čeká. „Hergot, takhle mě chcípnout nenechte! Kvůli mý vlastní neschopnosti!“

„O neschopnosti tady nepadlo ani slovo,“ začal konejšivým hlasem Alan.

V tom okamžiku dorazila ze Země odpověď dr. Almy Rosenblumové. „Ano, Elizabeth, já jsem posttraumatický psycholog. Stojíš před velice zásadním okamžikem v životě a je velice důležité, abys ho pochopila a smířila se s ním. Od toho jsem tady já. Abych ti pomohla pochopit důležitost, nevyhnutelnost a - ano, dokonce i krásu smrti.“

„Soukromej kanál, prosím vás!“ Lizzie se několikrát zhluboka nadechla a vydechla, aby se uklidnila. Potom, už o něco klidněji, řekla: „Alane, já jsem katolík, jasný? Jestli mám umřít, tak nechci žádnýho posttraumatického psychologa, ale kněze, himlhergot.“ Zničehonic zívla. „Ale do prdele. Už zas.“ Zívla ještě dvakrát. „Kněze, rozumíš? Až ho budeš mít online, tak mě probud’.“

Potom stála znovu na okraji své mysli, na onom prázdném prostranství, kde bývalo podmořské město. I když neviděla vůbec nic, cítila s jistotou, že stojí uprostřed obrovské, prázdné planiny, tak velké, že by přes ni mohla jít věčně, a přece by nikam nedošla. Cítila, že se tu nedávno odehrála obrovská bitva. Nebo to byl možná klid před bouří.

Kolem bylo hluboké, napjaté ticho.

„Haló?“ řekla. Slovo se v absolutní prázdnotě neslyšně rozlehlo.

Konečně se ozval ten tichý hlas: „Vypadáš jinak.“

„Za chvílku umřu,“ řekla Lizzie. „Když se to člověk dozví, dost ho to změní.“ Na zemi ležel jemný popel jako po nějakém obrovském požáru. Nechtěla přemýšlet nad tím, co tu asi shořelo. Cítila ten zápach.

„Smrt. Té rozumíme.“

„Jo?“

„Té už rozumíme dlouho.“

„Jo?“

„Od té chvíle, co jsi nám ji sem přinesla.“

„Já?“

„Přinesla jsi nám teorii individuality. To je to stejné.“

Rozsvítilo se jí. „Kulturní šok! V tom to všechno je, že jo? Nevěděli jste, že může existovat víc než jen jedna rozumná bytost. Nevěděli jste, že žijete na dně oceánu na malé planetě ve vesmíru s mili-

ardami galaxií. Já jsem vám přinesla víc informací, než jste dokázali překousnout, a ty vás teď zaskočily.“

Truchlivě: „Zaskočily. Groteskní představa.“

„Lizzie, vstávej!“

Probudila se. „Už se asi něco děje,“ řekla. Potom se zasmála.

„O’Brienová,“ zeptal se Alan opatrně, „proč ses teď zasmála?“

„Protože se pořád nic neděje, nebo snad jo? Kroužím tady pomalu na jednom fleku pořád dokola. A zbejvá mi -,“ podívala se, „dvacet hodin kyslíku. A nikdo mě nepřijde zachránit. Takže umřu. Ale jinak se toho děje plno.“

„O’Brienová, já...“

„Já jsem v pohodě, Alane. Jenom jsem z toho všeho úplně mrtvá. A asi trochu moc upřímná, co se pocitů týče. Ale to se vzhledem k okolnostem snad dá pochopit, ne?“

„Lizzie, máme tady pro tebe kněze. Je to otec Laferrier. Sehnala ho montrealská arcidiecéze.“

„Montrealská? Proč zrovna montrealská? Ne, ani mně to nevysvětluj - další čachry NAFTA, že jo?“

„Můj švagr je katolík, tak jsem se ho zeptal, jestli nezná někoho dobrého.“

Chvilku mlčela. „Promiň, Alane. Nevím, co mě to chytlo.“

„Je to pro tebe těžké. Mám ho tady nahraného.“

„Dobrý den, slečno O’Brienová, já jsem otec Laferrier. Místní zástupci mi slíbili, že si můžeme promluvit v soukromí a že náš rozhovor nebude nahrávat. Takže pokud se chcete vyzpovídat, poslouchám vás.“

Lizzie našla kanál, který snad byl opravdu soukromý. U trapných věcí ale pro jistotu nebude zabíhat moc do detailů. Mohla by se vyzpovídat ze svých hříchů pěkně popořadě.

„Odpusťte, otče, zhřešila jsem. Naposledy jsem byla u zpovědi před dvěma měsíci. Umřu a možná nejsem úplně stoprocentně přítomná, ale myslím, že se mnou komunikuje mimozemská inteligentní bytost. Ví, že je strašný hřích předstírat, že to tak není.“ Odmlčela se. „Teda nevím, jestli to je hřích, nebo ne, ale určitě vím, že to tak být nemá.“ Odmlčela se znovu. „Zhřešila jsem hříchem hněvu, pýchy, závisti a chtíče. Vnesla jsem do nevinného světa myšlenku smr-

ti. A...“ Ucítila, že na ni jde znovu spánek, a rychle ze sebe ještě vysypala: „Těchto a všech svých hříchů upřímně lituji a prosím Boha za odpuštění a...“

„A co?“

Zase ten tichý hlas. Znovu byla v tom zvláštním tmavém duševním prostoru, spala, ale všechno si uvědomovala, a byla při smyslech, ale přitom byla přístupná jakékoliv, i té nejnemožnější myšlence. Nebyla tam žádná města, žádné věže, popel ani pláň. Nic než negace negace.

Když na otázku neodpověděla, zeptal se hlas: „Souvisí to nějak s tvou smrtí?“

„Ano.“

„Já umírám taky.“

„Cože?“

„Polovina nás už je po smrti. Zbytek bude za chvíli taky. Mysleli jsme si, že jsme všichni jeden. Tys nám ukázala, že tomu tak není. Mysleli jsme si, že jsme všechno. Tys nám ukázala vesmír.“

„Takže prostě umřete?“

„Ano.“

„Proč?“

„Proč ne?“ Najednou uvažovala tak rychle a jistě, jak ještě nikdy v životě, a řekla: „Já vám něco ukážu.“

„Proč?“

„Proč ne?“

Následovala krátká, výmluvná odmlka. A potom: „Tak dobře.“

Lizzie se přinutila k maximálnímu soustředění a vrátila se v duchu do okamžiku, kdy město/bytost uviděla poprvé na záběrech kamery v roborybě. To, jak na ni působilo obrovsky vznešeně. Jeho elegantní štíhlé tvary. Potom barvy jako rozbřesk na poli ledovců: jemné, a přitom intenzivní a strhující. Připomněla si, co v tu chvíli cítila, a přidala ke svým pocitům ještě to, co cítila, když viděla hned po porodu svého malého bratříčka, to, jak ji pálil ledový vzduch v plicích, když vystoupila na nejvyšší vrchol své první hory, to, jak uviděla nádherný Tadž Mahal při západu slunce, potom pocit divoké troufalosti, když strčila poprvé klukovi ruku do kalhot, duhový srpek atmosféry

kolem Země při pohledu z oběžné dráhy... Dala do toho pohledu všechno, co měla.

„Takhle vypadáte,“ řekla. „O tohle bychom přišli, pokud byste přestali existovat. Kdybyste byli člověk, servu z vás šaty a rozdám si to s váma přímo tady na zemi. A bylo by mi jedno, jestli se někdo dívá. To by mně bylo úplně ukradený.“

Tichý hlas řekl: „Aha...“

A potom byla znovu ve skafandru. Cítila svůj vlastní pot spolu s pronikavou vůní strachu. Cítila své tělo, slabou bolest v místech, kde jí svaly napínaly popruhy, i to, jak má volně visící nohy naběhlé krví. Všechno bylo křišťálově průzračné a zcela skutečné. Všechno předtím jí připadalo jako zlý sen.

„Tady DogsofSETI. To je úžasnej objev - inteligentní život přímo v naší sluneční soustavě! Proč se to vláda snaží ututlat?“

„Ehm...“

„Tady Joseph Devries. Ta mimozemská příšera se musí okamžitě zlikvidovat. Nemůžeme riskovat, že nás nějak ohrozí.“

„Tady StudPudgie07. Co přesně myslela O’Brienová tím „chtíčem“? Pokrokové mozky to zajímá! Pokud nám nechtěla říct detaily, proč o tom vůbec začínala?“

„Hola, soy Pedro Domínguez. Como abogado, !esto me parece ultrajante! Por qué NAFTASA nos oculta esta información?“

„Alane!“ vykřikla Lizzie. „Co se to doprdele děje?“

„Pseudohackeři,“ řekl Alan. Podle hlasu se omlouval a byl rozhořčený zároveň. „Dostali se nějak k té tvé zpovědi a tys tam evidentně řekla něco...“

„Promiň, Lizzie,“ řekla Consuelo. „Fakt nás to mrzí. Pokud ti to pomůže, tak montrealská arcidiecéze je vzteky bez sebe. Že prý z toho vyvodí důsledky.“

„Vyvodí důsledky? Co je mně po nějakejch...?“ Zarazila se.

Aniž by to chtěla, zvedla se jedna její ruka nad hlavu a sevřela lano číslo 10.

Nedělej to, blesklo jí hlavou.

Druhá ruka se zvedla na druhé straně a sevřela se na laně číslo 9. Ani to Lizzie nechtěla. Když se ji pokusila přitáhnout zase k tělu, ruka ji neposlechla. Potom se ta první ruka - její pravá - přesunula o

několik centimetrů nahoru a sevřela lano železným stiskem. Levá ruka se posunula po svém laně o dobrých patnáct centimetrů. Lizzie střídala ruce a centimetr po centimetru šplhala nahoru k balonu.

Už mně z toho hrabe, řekla si v duchu. Pravou rukou teď svírala trhací pás a druhou pevně lano číslo 8. Zavěšená na rukou přitáhla nohy k hlavě. Opřela se koleny o hrud' a odstrčila se.

Ne!

Látka se roztrhla a Lizzie začala padat.

Hlas, který málem neslyšela, řekl: „Neboj se. Dostaneme tě dolů.“

Šílená strachy se chytila za lana 9 a 4. Ta jí ale visela naprosto zbytečně v ruce a padala stejně rychle jako ona.

„Trpělivost.“

„Ale já nechci umřít!“

„Tak neumírej.“

Padala a nebylo jí pomoci. Byl to děsivý pocit, řítila se nekonečným bílým prostorem - trochu ji přitom brzdila lana a balon, který táhla za sebou. Roztáhla ruce a nohy jako hvězdice a ucítila, jak ji odpor vzduchu přibrzdil ještě o něco víc. Moře se k ní blížilo závratnou rychlostí. Jako kdyby padala celou věčnost. Za okamžik ale byl konec.

Aniž by chtěla, zbavila se Lizzie balonu i lan, přitáhla nohy k sobě, propnula špičky a přetočila se kolmo k povrchu Titanu. Rozrazila hladinu moře, až nahoru vystříkly obrovské vlny kapaliny. Náraz jí vyrazil dech. V těle jí vzplála pronikavá bolest. Napadlo ji, že si asi zlomila pár žeber.

„Naučila jsi nás spoustu věcí,“ řekl tichý hlas. „Dala jsi nám toho spoustu.“

„Pomoc!“ Voda kolem ní byla temná. Světlo uhasínalo.

„Mnohočetnost. Pohyb. Lži. Ukázala jsi nám vesmír mnohem větší než ten, který jsme znali.“

„Hele. Zachraňte mně život a budeme si kvít. Co vy na to?“

„Vděk. Velice důležitý.“

„Děkuju. Nebo co.“

A potom uviděla turbota, jak jí v záplavě stříbrných bublin plave naproti. Roztáhla ruce a roboryba jí vplula do náruče. Prsty sevřela rukojeti, za které Consuelo dovedla přístroj do moře. Turbot s ní

škusbl tak silně, že si chvilku myslela, že jí vytrhl paže z kloubů. Potom už se s ní hnál nahoru a ona se na něm stěží udržela.

„Proboha!“ vykřikla Lizzie bezděčně.

„Myslím, že tě můžeme dostat na břeh. Nebude to jednoduché.“

Lizzie se držela, co jí síly stačily. Napřed si myslela, že se neudrží. Potom se ale přitáhla o něco víc dopředu, takže na neustále zrychlující mechanické rybě seděla skoro jako na koni, a sebevědomí se jí zase vrátilo. Tohle zvládne. Nebylo to přece o nic horší, než když měla chřipku, a i přesto zvládla závěrečné zkoušky na bradlech a na koni na výbornou. Stačilo v sobě najít jen dost odvahy a odhodlání. Hlavně si zachovat jasnou hlavu. „Poslouchejte,“ řekla. „Jestli jste mi fakt vděční...“

„Posloucháme.“

„Přinesli jsme vám všechny ty nové věci. A vy určitě víte spoustu věcí, které neznáme zase my.“

Krátké ticho, představující kdovíkolik myšlenek. „Některé naše koncepty mohou vaši společnost nabourat.“ Odmlka. „Ale z dlouhodobého hlediska by to pro vás bylo rozhodně výhodné. Jizvy se zacelí. Všechno vybudujete znovu. Pravděpodobnost, že by vás tyto znalosti zničily, je rozhodně v přijatelných mezích.“

„Zničily?“ Lizzie na okamžik zatajila dech. Tomu městu/bytosti to trvalo několik hodin, než se dokázalo vyrovnat s neznámými koncepty, kterými je zavalila. Lidé uvažovali a žili mnohem pomaleji. Jak dlouhá doba by v lidském čase odpovídala těmto několika hodinám? Několik měsíců? Let? Století? Ta bytost mluvila o jizvách a novém budování. To moc dobře neznělo.

Potom roboryba nabrala na tempu tak rychle, že přitom Lizzie málem vyklouzla ze sevření. Tmavá voda vířila kolem a od helmy se jí odrážela neviditelná smítka zmrzlé hmoty. Divoce se rozesmála. Zničehonic se cítila skvěle.

„Tak jo,“ řekla. „Já to zvládnou. Všechno.“

Bude to parádní jízda.

přeložil Tomáš Richtr